

Arrest

nr. 164 438 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13 Septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Annick HAEGEMAN, die loco advocaat Anke VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Nigeriaanse nationaliteit, verklaarde op 29.10.2009 het Rijk te zijn binnengekomen en diende op 30.10.2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd op 15.04.2010. Tegen deze beslissing tekende hij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die bij

arrest nr. 46.306 d.d. 13.07.2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigerde.

1.2.Op 01.07.2010 diende hij een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 29.09.2010 ontvankelijk verklaard. Op 22.11.2010 verklaarde het Bestuur verzoekers medische regularisatieaanvraag 9ter ongegrond.

1.3.Op 02.12.2010 werd hij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.4.Op 06.12.2010 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 07.12.2010 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5.Op 11.01.2011 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

1.6.Op 18.01.2011 werd de tweede medische regularisatieaanvraag 9ter ontvankelijk verklaard. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een AI, in afwachting van een beslissing ten gronde.

1.7.Hij diende op 01.02.2011 een beroep tot nietigverklaring in bij de RvV tegen de weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag. In het arrest nr. 61.770 dd. 19.05.2011 verwierp de Raad het annulatieberoep van de verzoeker.

1.8.Op 15.07.2013 verklaarde het Bestuur verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.9.Verzoeker diende op 30.01.2014 een derde medische regularisatieaanvraag in, die op 13.03.2014 onontvankelijk verklaard werd. Hij nam er op 22.03.2014 kennis van en werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten en er werd hem, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor drie jaar opgelegd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker tegen die beslissingen een rechtsmiddel zou hebben aangewend waardoor het inreisverbod definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

1.10.Verzoeker werd op 15.03.2016 in illegaal verblijf aangetroffen. Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het betreft de thans bestreden beslissing.

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾: naam: D.

voornaam: O. O.

geboortedatum: 12.12.1969

geboorteplaats: Ita Obulu

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

1 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 27 :

1 Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of

uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

1 Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

1 artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het Grondgebied te Verlaten waarvan die hem betekend werden tussen 09.12.2010 en 27.03.2014. Deze bevelen werden niet opgevolgd, het is dan ook weinig waarschijnlijk dat betrokkene gevolg zal geven aan het huidige bevel.

Betrokkene kreeg bovendien op 27.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod (Bijlage 13sexies) in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980, met een geldigheid van 3 jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft een eerste asielaanvraag ingediend op 30.10.2009. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 13.07.2010. Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 06.12.2010. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door DVZ op 11.01.2011. Het beroep tegen deze beslissing werd op 19.05.2011 verworpen door de RVV. Zijn asielaanvragen werden dus negatief afgesloten, een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Nigeria werd bijgevolg niet aangetoond.

Betrokkene diende meerdere regularisatieaanvragen in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Hij diende een eerste aanvraag in op 01.07.2010. Deze werd ongegrond verklaard op 22.11.2010. Betrokkene diende een tweede aanvraag in op 07.12.2010, dewelke eveneens ongegrond werd verklaard op 15.07.2013. Betrokkene diende nog een derde aanvraag in op 03.02.2014, dewelke onontvankelijk werd verklaard op 13.03.2014. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Betrokkene diende tegen de weigeringsbeslissing dd. 15.07.2013 een beroep in bij de RVV op 08.08.2013. Dit ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking. Bovendien geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 niet automatisch recht op een verblijf

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een eerste asielaanvraag ingediend op 30.10.2009. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 13.07.2010. Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 06.12.2010. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door DVZ op 11.01.2011. Het beroep tegen deze beslissing werd op 19.05.2011 verworpen door de RVV. Zijn asielaanvragen werden dus negatief afgesloten, een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Nigeria werd bijgevolg niet aangetoond.

Betrokkene diende meerdere regularisatieaanvragen in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Hij diende een eerste aanvraag in op 01.07.2010. Deze werd ongegrond verklaard op

22.11.2010. Betrokkene diende een tweede aanvraag in op 07.12.2010, dewelke eveneens ongegrond werd verklaard op 15.07.2013. Betrokkene diende nog een derde aanvraag in op 03.02.2014, dewelke onontvankelijk werd verklaard op 13.03.2014. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Betrokkene diende tegen de weigeringsbeslissing dd. 15.07.2013 een beroep in bij de RVV op 08.08.2013. Dit ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking. Bovendien geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Bovendien, uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het Grondgebied te Verlaten waarvan die hem betekend werden tussen 09.12.2010 en 27.03.2014. Deze bevelen werden niet opgevolgd, het is dan ook weinig waarschijnlijk dat betrokkene gevolg zal geven aan het huidige bevel.

Betrokkene kreeg bovendien op 27.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod (Bijlage 13sexies) in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980, met een geldigheid van 3 jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Sint-Jans-Molenbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft een eerste asielaanvraag ingediend op 30.10.2009. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 13.07.2010. Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 06.12.2010. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door DVZ op 11.01.2011. Het beroep tegen deze beslissing werd op 19.05.2011 verworpen door de RVV. Zijn asielaanvragen werden dus negatief afgesloten, een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Nigeria werd bijgevolg niet aangetoond.

Betrokkene diende meerdere regularisatieaanvragen in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Hij diende een eerste aanvraag in op 01.07.2010. Deze werd ongegrond verklaard op 22.11.2010. Betrokkene diende een tweede aanvraag in op 07.12.2010, dewelke eveneens ongegrond werd verklaard op 15.07.2013. Betrokkene diende nog een derde aanvraag in op 03.02.2014, dewelke onontvankelijk werd verklaard op 13.03.2014. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Betrokkene diende tegen de weigeringsbeslissing dd. 15.07.2013 een beroep in bij de RVV op 08.08.2013. Dit ingediende beroep

heeft echter geen schorsende werking. Bovendien geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het Grondgebied te Verlaten waarvan die hem betekend werden tussen 09.12.2010 en 27.03.2014. Deze bevelen werden niet opgevolgd, het is dan ook weinig waarschijnlijk dat betrokkene gevolg zal geven aan het huidige bevel.

Betrokkene kreeg bovendien op 27.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod (Bijlage 13sexies) in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980, met een geldigheid van 3 jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Sint-Jans-Molenbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering “op grond van het feit dat het aan verzoeker verboden is zich op het grondgebied te bevinden”.

2.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat verzoeker nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.3. De thans bestreden beslissing besluit tot het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, zoals aan hem ter kennis gebracht op 22.03.2014 en dat drie jaar geldt. Er werd verzoeker ook geen termijn toegestaan om het grondgebied te verlaten. Het inreisverbod werd niet opgeheven en is niet opgeschort. Dit motief in de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat aan verzoeker een inreisverbod werd gegeven op 22 maart 2014 geldig voor drie jaar. Uit het administratief dossier en de eigen databank van de Raad blijkt niet dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen dit inreisverbod en het vorig bevel, zodat dit besluit definitief is geworden.

2.4. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd waarom zij alsnog van mening is dat zij thans wel een belang zou hebben bij de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, nu zij nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. De raadvrouw van verzoekende partij stelt dat er in het verzoekschrift wordt gewezen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM nu zijn gezondheidstoestand precair is en de Raad zich nog niet heeft uitgesproken over het beroep met betrekking tot zijn aanvraag 9ter. Voorts stelt de raadvrouw dat er wel een 9bis is en een kopie gevoegd werd bij het verzoekschrift en tot slot er ook geen belangenafweging is gemaakt bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist echter op geen enkele wijze dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeheven of opgeschort. Verweerder kan, ingeval van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod, dat niet werden opgeheven of opgeschort – vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het koninklijk besluit (cf. RvS 4 december 2012, nr. 221.633).

Voor zover verzoeker meent alsnog een belang te hebben bij het aanvechten van de bestreden beslissing omdat deze tot gevolg heeft dat hij het grondgebied dient te verlaten waardoor een uitzetting een ernstige schending van artikel 3 en 8 EVRM zou impliceren omdat verzoeker zijn recht op privé- en gezinsleven niet kan uitoefenen dient te worden benadrukt dat het gegeven dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten niet het gevolg is van de thans bestreden beslissing doch wel van het in zijn hoofd genomen inreisverbod. Verzoeker kan zijn grieven omtrent artikel 8 van het EVRM, zo deze er zijn, aanwenden in het kader van een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod.

In de mate verzoekende partij nog verwijst naar zijn hangend annulatieberoep in het kader van zijn aanvraag 9ter en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad er op dat dit beroep niet schorsend is en verzoeker ook geen voorlopige maatregelen heeft ingediend om dit dossier te activeren. In de mate hij nog stelt op 02.12.2013 een humanitaire regularisatieaanvraag, conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet te hebben ingediend, en de raadsvrouw van verzoeker stelt dat ook het gemeentebestuur mogelijkwijs de aanvraag is kwijtgeraakt, dient te worden vastgesteld dat de aanvraag niet in het administratief dossier te vinden is en verzoeker ook niet met verzendingsbewijs aantoonde dat hij een aanvraag 9bis indiende bij het gemeentebestuur.

Gelet op bovenstaande, stelt de Raad vast dat verzoeker het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep ontbeert. De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond. Het beroep is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

Kamervoorzitter,

mevr. S. PIETERCIL,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

M.-C. GOETHALS